

Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

THE FANNY CLAR

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΚΛΑΙΡΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΛΑΙΡΗ, 50 ετών. ΑΝΖΕΛΙΝΑ, 25 ετών.

(Σε μιὰ κρεββατοκάμαρα. Ἡ Κλαίρη εἶνε βαρειά ἀρρωστη, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της. Κοντὰ της κάθεται ἡ Ἀνζελίνα.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἀνζελίνα, παιδί μου, μὴν κλαῖς. Μὴν κλαῖς, σὲ πακαλάω.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Καλὴ μου, καλὴ μου δεσποινὶς Κλαίρη... (Πνίγεται ἀπὸ τοὺς λυγμούς).

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὴν κλαῖς, Ἀνζελίνα... Πεθαίναω εὐτυχισμένη...

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Δὲν θέλω νὰ πεθάνετε. Δὲν θέλω. Σὰς ἀγαπῶ τόσο, Θεέ μου!... Σὰς θεοῶν μητέρα μου.

ΚΛΑΙΡΗ.—Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ, Ἀνζελίνα, σ' ἀγαπῶ σὰν παιδί μου.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Τί θὰ γίνω πειὰ χωρὶς ἐσᾶς;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὴν ἀτελεύτεις, Ἀνζελίνα. Ἔχω φροντίσει γιὰ σένα. Σοῦ ἀφίνω ὀλόκληρη τὴν περιουσία μου.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ὅλη σας τὴν περιουσία σὲ μένα!... Ὅχι... Ὅχι... Δὲν θέλω. Δὲν πρέπει. Μπορεῖ νὰ μ' ἀγαποῦσατε σὰν παιδί σας, μὴ δὲν εἶμαι παιδί σας. Δὲν εἶμαι...

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὴν τὸ λὲς αὐτὸ, Ἀνζελίνα. Μὲ κάνεις καὶ πονῶ.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ναί, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ δεχθῶ τὴν περιουσία σας ἐγὼ. Δὲν θέλω τίποτα, τίποτα. Θέλω μόνο νὰ ζήσετε πολὺ-πολὺν καιρὸ.

ΚΛΑΙΡΗ.—Τελείωσε πειὰ. Ἡ περιουσία μου εἶνε γραμμένη στ' ὄνομά σου.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Δὲν εἶνε σωστό, δεσποινίς, αὐτὸ. Τί θὰ ποῦν οἱ συγγενεῖς σας;

ΚΛΑΙΡΗ.—Οἱ συγγενεῖς μου;... Οἱ συγγενεῖς μου;... Ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς μὲ θυμῆθηκε ποτέ; Μόνον ὅταν ἀρρώστησα, θυμῆθησαν ὅτι ὑπάρχω, γιὰ νὰ μὲ κληρονομήσουν. Ἐσὺ, Ἀνζελίνα, ἐσὺ μόνον μοῦ στάθηκες πάντα ἀφοσιωμένη καὶ πιστὴ...

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ἐκανα τὸ καθήκον μου, γιατί πρώτα ἀπ' ὅλα σὰς ἀγαποῦσα.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναί, καλὸ μου παιδί. Κι' ἐγὼ πρέπει νὰ κάνω τώρα τὸ καθήκον μου.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Δεσποινίς, ἀφῆστε μου μόνον ἓνα μικρὸ σας ἐνθύμιο, ἓνα μικρὸ ζώονμά σας, μιὰ εἰκόνα. Θὰ τὸ φυλάξω σὰν θησαυρὸ. Αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ γιὰ νὰ σὰς θυμᾶμαι, καὶ θὰ σὰς θυμᾶμαι παντοτείνᾳ.

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὴ χάνεις τὰ λόγια σου, παιδί μου. Ὅλα τελείωσαν πειὰ. Ἡ διαθήκη μου εἶνε πρὸ πολλοῦ γραμμένη καὶ σφραγισμένη.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ἀλλὰ, δεσποινίς... Οἱ συγγενεῖς σας θὰ θελήσουν νὰ τὴν ἀναρρώσουν.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἐλαβα ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα. Κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σ' ἀνησυχῆσῃ, κόρη μου.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Θεέ μου!... Μὲ φοβίζον αὐτὰ τὰ χεῖματα. Νὰ γίνω τόσο πλούσια ἐγὼ, μὴ ταπεινὴ κόρη τοῦ λαοῦ, μιὰ ὄρφανη ποὺ τὴ μαζέψατε ἀπ' τοὺς δρόμους!...

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἀνζελίνα!... Μὴ λὲς τέτοια λόγια. Μοῦ σταφάζεις τὴν καρδιά, παιδί μου.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ἦσαυτε πάντα πολὺ καλὴ μαζί μου. Μ' ἀγαποῦσατε σὰν μητέρα. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ παρειακάκη.

ΚΛΑΙΡΗ.—Σώπασε, Ἀνζελίνα!... Σώπασε, μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω, κόρη μου...

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ναί, δεσποινίς... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἐκάνατε τὰ πάντα γιὰ μένα. Μὲ πήρατε ἀπὸ μικρὴ μαζί σας καὶ μὲ σπουδάσατε σὰν νὰ ἦμιον κόρη σας.

ΚΛΑΙΡΗ.—Θεέ μου!... Πόσο νοιώθω βαρειά τὴν καρδιά μου!... ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Θέλετε ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο, ν' ἀνανεώσετε λίγον ἀέρα;

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἡ καρδιά μου εἶνε βαρειά ἀπὸ τῆφεις, Ἀνζελίνα.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ἀπὸ τῆφεις; Ἡ δικὴ σας καρδιά βαρειά ἀπὸ τῆφεις; Μὰ σεις, δεσποινίς Κλαίρη, εἶσατε μιὰ ἅγια!

ΚΛΑΙΡΗ.—Μιὰ ἅγια!...

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ναί, μιὰ ἅγια. Δὲν ἀρνηθήκατε ποτὲ τὸ ἔλεός σας σὲ φτωχοὺς ἀνθρώπους. Ἀνακουρίζατε κάθε δυστυχισμένο ποὺ ζητοῦσε τὴ βοήθειά σας. Δίνατε κάθε τόσο δῶρα πολὺτιμα στὴν ἐκκλησία. Κι' ἐμένα, ἐμένα, μὴ ἀπὸ χριστιανισμοῦ, μὲ εἶχατε σὰν παιδί σας.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἀνζελίνα!... Πρέπει νὰ μιλῶσω. Θέλω ν' ἀνακουρισθῶ... Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα πρὶν πεθᾶνω. Θέλω νὰ τὰ μάθης ὅλα. Κι' ἂν μπορεῖς, ἂν μπορεῖς, νὰ μὲ συχωρέσης...

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Δεσποινίς Κλαίρη!... Μὲ κάνετε ν' ἀνατριχιάζω... Ναί, ἀνατριχιάζω ὀλόκληρη. Τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε. Τί ἔχω νὰ σὰς συχωρέσω;

ΚΛΑΙΡΗ, (μ' ἀπόφρασι).—Ἄκουσε, παιδί μου, ἄκουσε τὴν ἱστορία μου, ποῦ εἶνε καὶ ἡ δικὴ σου ἱστορία. Ἀνζελίνα, κόρη μου, δὲν ξέρεις τίποτα, δὲν ὑποπτεύεσαι τίποτα... Ξέρεις μόνο ὅτι εἶσαι κόρη δυὸ χωρικῶν ἀπὸ τὰ Βόσγια, οἱ ὁποῖοι πνίγησαν μιὰ μέρα στὸ ποτάμι.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ναί. Οἱ καίμενοι μου οἱ γονεῖς πνίγησαν στὸ ποτάμι. Δὲν τοὺς θυμᾶμαι καθόλου σχεδὸν ποτέ. Ἦμιον πολὺ μικρὴ ὅταν ἔγινε τὸ δυστύχημα. Κι' ἀλλοίμονο!... Τί θὰ γινόμουν ἂν ἐσεῖς, ἡ κυρία τῆς ἐπαύλεως, ἡ μοναχοκόρη τοῦ κυρίου Λερούς, δὲν μὲ λυπόσατε τότε καὶ δὲν μὲ παίρνατε ὑπὸ τὴν προστασία σας.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἄκουσε νὰ λένε, Ἀνζελίνα, μὲ ποῖο τρόπο πνίγησαν οἱ γονεῖς σου;

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Φαίνεται ὅτι τὸ γεφύρακι ποῦ ἔβαινε τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἦταν πολὺ παλιὸν, σαπισμένο. Ἔτσι, μόλις πάτησαν οἱ γονεῖς μου πάνω σ' αὐτὸ γιὰ νὰ περῶσαν πέρα, ἔσπασε, κι' οἱ δυστυχισμένοι ἔπεσαν στὸ νερὸ καὶ πνίγησαν, γιατί τὸ ρέμμα ἦταν πολὺ ὀρμητικὸ καὶ τοὺς παρέσυρε μακριά.

ΚΛΑΙΡΗ.—Αὐτὰ ξέρεις ἐσὺ, Ἀνζελίνα. Ἀλλὰ δὲν τὰ ξέρεις ὅλα. Ἄκουσέ τα λοιπὸν ἀπὸ μένα, παιδί μου. Ἐγὼ ἦμιον τότε εἰκοσιδύο χρόνων. Ἦμιον πολὺ πλούσια καὶ ἀρκετὰ ὀμορφῆ. Πολλοὶ νέοι τῆς τάξέως μου μὲ ζητοῦσαν σὲ γάμο. Μὰ ἐγὼ τοὺς περιφρονοῦσα ὅλους. Γιατὶ ἀγαποῦσα τρελλὰ ἓνα νέο ποὺ δὲν θὰ τολμοῦσε ὀπίσω ποτὲ νὰ μὲ ζητήσῃ σὲ γάμο ἀπ' τοὺς γονεῖς μου. Γιατὶ ἦταν φτωχὸς, ἦταν ἄσημος, ἦταν ἓνας ὑπέρθετος, ἦταν ὁ φύλακας τῆς ἐπαύλεως μας. Ἦταν ὁ πατέρας σου, Ἀνζελίνα.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Ὁ πατέρας μου!...

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναί, Ἀνζελίνα. Ὁ πατέρας σου. Ἦταν τότε ἓνας πολὺ ὀραϊὸς νέος. Ὅλοι οἱ «καίριοι» μοῦ φανόntonσαν γελοιοὶ μπροστὰ του. Τὸν εἶχα ἀγαπήσει τρελλὰ. Καὶ στὴν ἀρχὴ ἀνταποκρινόταν κι' αὐτὸς στὸ ἄσθμα μου. Μὰ ὕστερα ἄρχισε ἔξαφνα νὰ μὲ περιφρονῆ, ἐμένα, τὴν ἀρχοντοπούλα, κι' ἀγάπησε μιὰ ὀμορφῆ χωριατοπούλα, τὴν ἡμετέρα σου. Ἐγὼ ζήλευα φρικτὰ, ἀλλὰ καὶ δὲν καταδεχόμουν νὰ φανερώσω τὴ ζήλεια μου. Ὑπέφερα, Ἀνζελίνα, ὑπέφερα πολὺ, πάρα πολὺ. Δὲν φαντάζεσαι πόσο σπαράχτηκε ἡ καρδιά μου, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πατέρας σου παντρεύτηκε μὲ τὴν μητέρα σου. Τὸν ἀγαποῦσα πάντα τρελλὰ καὶ λυσσοῦσα μὲ τὴν ἰδέα ὅτι περιφρόνησε ἐμένα, τὴν κυρία του, πρὸς χάριν μιᾶς φτωχῆς χωριάτισσας.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ, (κλαίοντας).—Μὰ ἦταν δυνατόν, δεσποινίς, νὰ παντρευθῆτε ἐσεῖς μ' ἓνα φτωχὸ

χωρικὸ σὰν τὸν πατέρα μου;

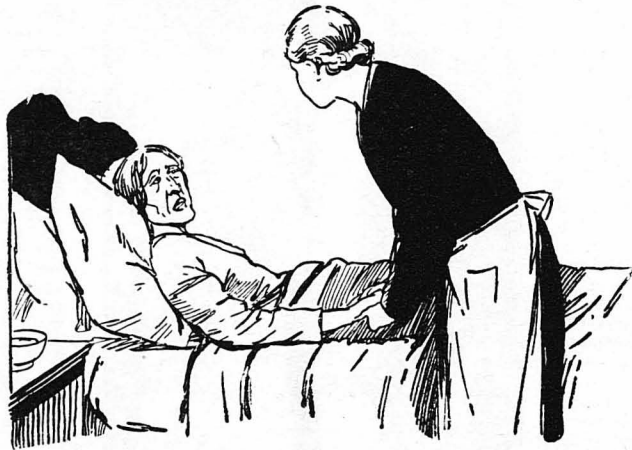
ΚΛΑΙΡΗ.—Ἦμιον μεθυσμένη ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ ἔρωτα. Γιὰ μένα δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἀντρας στὸν κόσμο ἐκτός ἀπὸ τὸν πατέρα σου. Γιὰ χάρι του, ἦμιον πρόθυμη νὰ ἐγκαταλείψω τὰ πάντα.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ, (μ' ἀγωνία).—Κι' ὕστερα, τί ἔγινε ὕστερα;

ΚΛΑΙΡΗ.—Ὑστερα... Ἄ, πόσο ὑπέφερα!... Ὁ πατέρας σου μὲ περιφρονοῦσε ὀλοένα καὶ περισσότερο. Φαίνεται πὸς κάτι εἶχε πει γιὰ τὸν ἔρωτά μου στὴ μητέρα σου, γιατί κι' αὐτὴ, ὅταν μ' ἔβλεπε, χαμογελοῦσε εἰρωνικὰ καὶ καὶ ψιθύριζε στὸ αὐτὸ τὸ ἀντρός της. Μὰ ἐγὼ, μολονοὶ φρονεῖα ἀπὸ τὸν θυμὸ μου, ἔξακολουθοῦσα πάντα ν' ἀγαπῶ τρελλὰ τὸν πατέρα σου. Ἐνας χρόνος πέρασε ἔτσι, ἓνας χρόνος φρικτῶν μαρτυριῶν κι' ἐξευτελισμῶν γιὰ μένα. Ὡς ποῦ μιὰ μέρα γεννηθήκατε ἐσὺ... Καὶ τότε, δὲν ἔβρα μ' ἐγὼ γιατί, ἡ ζήλεια μου αἰξήσε ἀκόμα περισσότερο. Καὶ σὲ μισοῦσα καὶ σένα, σὲ μισοῦσα θανάσιμα, φτωχὴ μου Ἀνζελίνα!...

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Θεέ μου!...

ΚΛΑΙΡΗ.—Θυμᾶμαι... Ὁ πατέρας μου, ποῦ δὲν ὑπομειάζονταν τίποτα γιὰ τὴν τραγωδία τῆς καρδιάς μου, μοῦ πρότεινε νὰ σὲ βαφτίσω ἐγὼ. Ἔγινε τότε ἔξω φρεσῶν, «Δὲν θὰ γίνω ποτέ, εἶτα, ἡ νοινὰ ἐνὸς παληοχωριατοπόλου». Ὁ καίμενος ὁ πατέρας μου μὲ κούταξε ἐκπληκτοῦ. Μοῦ φαίνεται ὅτι κάτι εἶχε μαντέψει. Καὶ θέλησε νὰ μὲ πάρῃ νὰ φύγωμαι γιὰ τὸ Παρίσι. Μὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ πατέρας μου ἀρρώστησε καὶ πέθανε. Κι' ἔμεινα μόνη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ παντρευθῶ. Ἀρραβωνιάστηκα μάλιστα μ' ἓνα νέο τῆς τάξέως μου. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα βῆκα μιὰ ἀσημαντὴ ἀφορμὴ καὶ διέλυσα τοὺς ἀρραβῶνας μου μαζί του. Καὶ τὸ ἔκαμα αὐτὸ γιατί ἐλάτρευα πάντα τὸν πατέρα σου. Κι' ὅμως, τόσο αὐτὸς, ὅσο κι' ἡ μητέρα σου, τώρα ποῦ εἶχα μείνει πειὰ μόνη μ' ὄρφανη, μὲ περιφρονοῦσαν περισσότερο. Μάλιστα ὁ πατέρας σου εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν ἐπαυλί μας καὶ πῆγε νὰ ἐργασθῆ σὲ μιὰ ἄλλη ἐπαυλί. Ἡ

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Δὲν θέλω νὰ πεθάνετε... Δὲν θέλω...

Έπαιλι αυτή χωρίζονταν από τη δική μας μ' ένα βαθύ ποτάμι. Τις δ-
 χθες του ποταμού τις συνέδες ένα γεφύρι. Ταχτικά οι γονεείς σου
 περούσαν απ' αυτό το γεφύρι. Και τρελλή από τη ζήλεια μου και το
 πάθος μου, λυσσώντας για την καταφρόνια που μου έδειχναν οι γο-
 νείς σου και ζηλεύοντας φοβερά την εύτυχία τους, σκέφτηκα έξαφνα
 κάτι το τρομερό, το καταχθόνιο. Πλήρωσα δηλαδή έναν ξυριστό μου
 υπηρέτη και πρόνοιος κομμάτι το ξύλινο γεφύρι του ποταμού. Έτσι,
 το πρωί της άλλης μέρας, όταν οι γονεείς σου πάτησαν στο γεφύρι για
 να περάσουν αντίκρου, αυτό έσπασε στα δύο και πέσανε στο νερό...

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Θεέ μου!... Θεέ μου!...
 ΚΛΑΙΡΗ. (με φωνή πνιγμένη).—Τό ρέμμα ήταν όρμητικό, κα-
 νείς δεν βρισκόταν εκεί κοντά για ν' ακούσει τις φωνές τους και να
 τους σώσει, κι' έτσι οι δυστυχισμένοι οι γονεείς σου πνίγηκαν.

ΑΝΖΕΛΙΝΑ.—Φτώχοι μου γονεείς!
 ΚΛΑΙΡΗ.—Αιμός ύστερα από τό δυστύχημα, μιά μεγάλη άλ-
 λαγή έγινε μέσα μου. Άλλαξα έντελώς. Μετάνοιωσα φριχτά. Τότε
 μόνο κατάλαβα τί τρομερό κακό έκανα και μιά άπειρη λύπη πλημμύ-
 ρισε την καρδιά μου για σένα, την όρφανή κόρη των θυμάτων μου.
 Μου ερχότανε να τό μαρτυρήσω όλα και να σκοταδίσω ύστερα. Μά σκέ-
 φτηκα έσένα, έσένα, που έμεινε πεντάρφανη στον κόσμο, κι' όρζι-
 στηκα να ζήσω για σένα, ν' αφιέρωσω τη ζωή μου σε σένα, κόρη μου.
 Σε πήρα λοιπόν υπό την προστασία μου, σ' έμεγάλωσα, σ' έσοφίδασα.
 Σ' αγάπησα πολύ, όσο σε μισούνα άλλοτε. Κι' έσύ, φτωχό παιδί, μ'
 αγαπούσες, χωρίς να μπορείς να φανταστής τί τέρας ήμου, χωρίς
 να υποψιάζεσαι ποτέ εγώ είχα σκοτώσει τους γονείς σου. Και τώρα;...
 Τώρα ήθελε η ώρα να πεθάνω. Μά, όσα κι' αν έκανα για σένα, δεν
 μ' έχουν ξεγανίσει... Έχω πάντα τύψεις, τρομερά βασιανιστικές τύ-
 πεις... (Τήν πνίγουν τά κλάματα. Συγχρό-
 νως άρχίζει να τή συνταράζει ή άγωνία του Βασιάνου). Ανζελίνα, μίλησε μου... Πειθαίνο!...
 Μή συγχωρέσεις, Ανζελίνα;
 ΑΝΖΕΛΙΝΑ. (Σιγά). — Είπε φοβερό... φο-
 βερό!...
 ΚΛΑΙΡΗ. — Πειθαίνο!... Πές μου μιά λέξι...
 Έλεος!...
 ΑΝΖΕΛΙΝΑ. — Συγχωρεμένη να είσαι, δεσπο-
 νίς Κλαίρη... Να είσαι συγχωρεμένη. (Σωριάζε-
 ται κάτω και κλαίει άπελευσμένα).
 (Η Κλαίρη ξεψυχάζει, ενώ με διάμα εύχαρι-
 στήσεως φωτίζει τό πρόσωπό της).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Στην Έένα της Γερμανίας διατηρείται ακόμη ένα παιτάλινο ξε-
 νοδοχείο, γνωστό με την επωνυμία «Έλάτος», τό όποίο οι Γερμανοί
 θεωρούν ως έθνικό κτίριο, γιατί έχει μέσα, ό μεγάλος ποιητής Γκαίτε
 έγραψε ένα από τά όραότερα και δημοτικότερα τραγούδια του, την
 περίφημη μπαλάντα «Ο Βασιλῆς ό Δράκοντας».

Διηγούνται σχετικώς ότι κατά τό έτος 1781, κάποιος χωρικός από
 τό Κορνίτζ, έπειδή ό μοναχογιός του προσβλήθηκε από βαρύτερη άρ-
 ρώστεια, αναγκάστηκε να τόν βάλει άπάνω σ' άλόγο του και να τόν
 μεταφέρει στην Έένα, όπου θα συμβουλευόταν τους εκεί καθηγητάς
 του Πανεπιστημίου για τί θεραπεία του.

Ο φίλοστοργος πατέρας, έχοντας στην άγκαλιά του τό άρρωστο
 παιδί του και θέλοντας με κάθε τρόπο να τό σώσει από τόν θάνατο,
 αναχώρησε έφιππος, διέσχισε χιονισμένα μονοπάτια, παγομένους χει-
 μάρους, κατασκότεινα δάση κι' έφτασε τέλος στην Έένα.

Φτάνοντας εκεί, έγκαταστάθηκε στον «Έλάτος», στο ίδιο ξενοδο-
 χείο που έμεινε κι' ό Γκαίτε. Ο Γκαίτε, νέος δημοσιολογής τότε, έπει-
 δή είχε καοδιά πονετική, έλαβε άμέσως ενδιαφέρον για τό άρρωστο
 μικρό και τόν έούστησε σ' ένα φίλο του γιατρού.

Αντυχώς ή άρρώστεια είχε προχωρήσει πολύ, είχε γίνει αγιά-
 τρευτη και ό γιατρός δεν μπόρεσε να κούνη την άλήθεια. Τότε ό πα-
 τέρας, περιήλπιος για τί θλιβερή διάγνωση, ξαναήθε το παιδί στην
 άγκαλιά του και αναχώρησε καλπάζοντας για τό χωριό του. Μέσα στη
 μεγάλη μάλιστα ταραχή του, ξεέχασε τόν ποιητή, ό όποιος τού είχε
 φανεί τόσο καλός κι' έργνε δίχως να τόν άπο-
 χωρήτηση. Άλλά πριν ξεπεζέψει μπρός στο σπίτι
 του, τό άρρωστο παιδί του είχε ξεσηγίσει μέσα
 στην άγκαλιά του.

Ο Γκαίτε, μαθαίνοντας τό τραγικό τέλος του
 παιδιού, πού τόσο πολύ τό είχε συμπιάσει, κλει-
 στηκε άμέσως στην κάμαρά του κι' έγραψε τ' αθά-
 νατο τραγούδι του, τό όποίο δημοσιεύουμε έδω,
 κατ' άριστοτεχνικήν μετάφρασην του καθηγητού
 του Πανεπιστημίου κ. Ν. Χατζηδάκι:

Ο ΒΑΣΙΛῆΣ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ

Ποιός τριγυρνά με τ' άλογο στο δάσος τόσο βραδυ;
 Πατέρας με τ' άγόρι του περούσε στο σκοτάδι.
 Κρατάει τ' άγοράκι του σφιχτά στην άγκαλιά του,
 ζεσταίνει τά χερσάκι του με τά θερμά φιλιά του.

— Γιατί με φόβο, άγόρι μου, κρύβεις τό πρό-
 (σωπό σου);

— Τόν Βασιλῆά τόν Δράκοντα, μπαμπά, δεν
 (βλέπεις μπρός σου);

Τόν Δράκοντα πούχει σούρα, κορώνα στο κεφάλι;
 — Παιδί μου, είν' ή καταχνιά τριγύρω ή με-
 (γάλη...)

» Έλα, γλυκό άγόρι μου, έλα μαζί μ' έμένα,
 τόσα παιχνίδια όμορφα θα παίξω εγώ με σένα.
 Χίλια λουλούδια όλόδροσα θα βρής στο περιγιάλι,
 κι' ή μάνα μου φορέματα χρυσά θέ να σου βά-
 (λη...).

— Πατέρα μου, πατέρα μου, και δεν ακούγεις
 (τόρα,

ό Βασιλῆς ό Δράκοντας πόσα μού τάζει δώρα;

— Ηούχασε, παιδάκι μου, τ' άκούω, σε φοβίζει
 ό άνεμος πού γύρω μας μέσ στα κλαδιά σφυρίζει.

» Θέλεις, χρυσό άγοράκι μου, θέλεις νάβθής μαζί μου;
 Η κόρες μου, ή γεράδες μου θα σ' αγαπούν, παιδί μου.

Πρώτες στης νύχτας τό χορό ή κόρες μου γυρίζουν
 και με τραγούδια και χορούς γλυκά θα σε κοιμίζουν...»

— Πατέρα μου, πατέρα μου, δεν βλέπεις πώς σιμώνουν
 του Βασιλῆά του Δράκοντα ή κόρες και με ζώνουν;

— Παιδάκι μου, παιδάκι μου, τις βλέπω σε φοβίζουν
 μόνο ή ενίεις πού γύρω μας μέσ στο σκοτάδι άσφυρίζουν...

» Σ' αγάπησα, με μάγεψε ή όμορφιά σου ή θεία...
 Δεν έχωσαι με τό καλό; Σε παίρνω με τή βία!»

— Πατέρα μου, πατέρα μου, άχ, σφιές με, μ' άρπάξει!
 Ο Βασιλῆς ό Δράκοντας, πατέρα, με απαράζει!...

Έρριγησε ό πατέρας του και βιάζει τ' άλόγο του
 και σφίγγει στην άγκαλιά του τόν άμοιρο τό γνιό του.
 Φτάνει με κόπο σπίτι του, με στήθος φοβερό.
 Στην άγκαλιά του τό μικρό ήταν ξεψυχισμένο!...

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

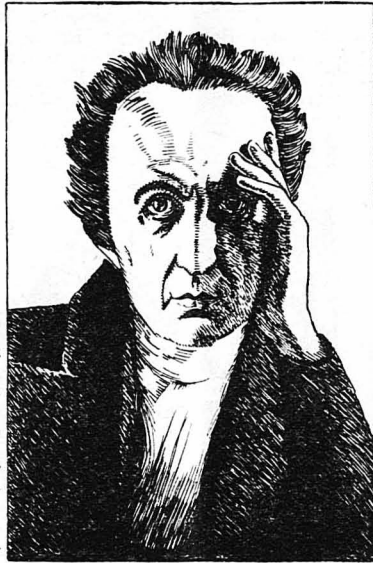
Στό γάμο συμβαίνει ό,τι και με την κρέμα. Τό παραμικρό τόν κά-
 νει να ξινήσει. Μπαλζάκ.

»Αν θέλετε να καταστραφείτε, πά-
 ρτε μιά πλούσια γυναίκα.

Μισοκέ.

»Όταν λέτε πως έχετε δική σας μιά
 γυναίκα, αυτό σημαίνει πως μιά γυ-
 ναίκα σας έχει δικό της.

Γκαβαρνί.

Ο Γκαίτε.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στη ζούγκλα της Αφρικής βόσκεται ένα
 σπάνιο είδος άράχνης, ή όποια έχει μόνο ένα μάτι.

— Ένας Γερμανός φασιοδίτης λοιπόν ξεάνησε
 τελευταία και πήγε στην Αφρική, μόνο και μόνο
 για να βρή μερικώς απ' τις μονοφθαλμίες αυτές ά-
 ράχνες και να τις μεταφέρει στη Γερμανία.

— Σε μερικώς επαρχίες της Αγγλίας έχουν
 στρατολογήσει εκατοντάδες μικρών παιδιών, τά ό-
 ποια πληρώνουν δώμοση λίρες την εβδομάδα, δη-
 λαδή 1,350 δραχμές, για να κινηθούν και να έ-
 ζοντιόνουν τά τυφλοπόντικα, τά όποια καταστρέ-
 φουν, ός γνωστόν, τά διάφορα γεωργικά προϊόντα.

— Τό γκολφ δεν είναι παιχνίδι μοντέρνο, όπως
 πιστευτέτα γενιώς.

— Στις άνασσαφές πού έκανε μιά άρχαιολογική άποστολή στην
 Αίγυπτο, άποκαλύφθηκε ότι κατά τό έτος 1004 π. Χ., οι ύπηρκοι τών
 Φαραώ παίζανε ένα είδος γκολφ, έντελώς όμοιο σχεδόν με τό ση-
 μεριό.

— Στην Έαπωνία τά κορίτσια διακρίνονται απ' τις παντρεμένες,
 χάρις στο χτένισμα τών μαλλιών τους.

— Από άρχαιοτάτων χρόνων δηλαδή έχουν καθιερωθεί και έφα-
 μίζονται μέχρι σήμερα δύο ιδιαίτεροι τρόποι χτενίσματος, άλλος για
 τά άνίπαντρα κορίτσια κι' άλλος για τις παντρεμένες γυναίκες.

— Ο περίφθιμος για τί κομητική του ρώμη Μίλων ό Κροτωνιά-
 τής φαγώθηκε από τους λίκους.

— Ο Σοφοκλής πέθανε απ' τή χαρά του.

— Ο βασιλεύς της Παιερου Πύρρος ριχτηκε μέσα σ' ένα βαρέλι,
 πού είχε στο έσωτερικό του σιδερένιες αιχμές και βρήκε οιατρό θά-
 νατο.

— Ο Βάρδας Φωκάς, ενώ έτοιμαζόταν να όρμησει επί κεφαλής
 τών άνδρών του κατά τόν άντιπάλου του Βασίλειου Β', έξαφνα άλ-
 λαξε όρβιο, ανέθηκε σ' ένα γήλορο, ξεπέζειψε από τό άλόγο του, ξε-
 πλώθηκε καταγής και ξεψύχησε!...

— Ο αυτοκράτωρ Αϊγούστος άναπόσσε να περιβάλλεται πάντοτε
 από παπαγάλους.

— Ο Βάλλεο Σκότι, ό μέγας μυθιστοριογράφος της Αγγλίας, ό-
 ταν ήταν μικρός, δεν μπόρεσε να πη τό μάθημά του αν δεν στριφο-
 γύριζε τό κομμάτι τού σακκασιού του.

— Ο περίφθιμος ιεροκήρυξ Μπου-
 τάλου, ποτού άνέβει στον άβιθωνα να
 κηρύξει, έπεσε άπαραιτήτως να παίξει
 στο βωλί του ένα σκοπό.

— Ο Πασκάλλ ένόμιζε πως βρισκό-
 ταν πάντα κοντά σε μιά δόλιανη τη
 άβισσο και πάθανε λίγγους.

